

aby tak v každém případě činil. Odkázání účastníků na řízení sporné není žádným z důvodů zmatečnosti uvedených v § 41, zákona č. 100/1931 Sb. z. a n. Také není opodstatněn důvod nezákonnosti.

Shora uvedené poslední pořízení bylo zřízeno v náležité formě a pravost jeho nebyla popřena. Proto nebyl porušen předpis §§ 125 a 126 nesp. pat., když byli zákonní dědici poukázáni, aby nastoupili pořadem práva proti Martě K.

Čís. 17459.

Pojištění úrazové je pojištěním ze zákona; vzniká dnem, kdy pojištěnec počal pracovati v podniku nebo v závodě, jenž podléhá úrazovému pojištění dělnickému, nehledíc na to, zda přihláška byla učiněna řádně a včas (§ 1 zák. č. 1/1888 ř. z.).

Nesplnil-li zaměstnavatel přihlašovací povinnost (§ 18, odst. 1 uved. zák.), stihají ho toliko následky podle § 51 uved. zák. Z porušení této povinnosti nemůže zaměstnanci vůbec škoda vzejíti.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1939, Rv I 680/39.)

Žalobce přednesl mimo jiné, že byl zaměstnán u žalovaného jako zemědělský dělník od 12. října 1936 s platem 150 K měsíčně vedle zaopatření a bytu, což prý odpovídá dennímu platu 13.50 K. Od 2. prosince 1936 byl zaměstnán u mlátičky, náležející matce žalovaného, jako přistýlač s platem 15 K denně vedle zaopatření a bytu, což prý odpovídá dennímu platu 23.50 K. I tehdy byl však jeho zaměstnavatelem žalovaný. Dne 12. prosince 1936 utrpěl při mlácení úraz, jímž přišel o pravou nohu. Po propuštění z nemocnice dostal nemocenskou podporu a invalidní rentu úrazové pojišťovny pro Čechy v Praze. Avšak nemocenská podpora a později invalidní renta byly žalobci vyměřeny ze základu 13.50 K denní mzdy a nikoliv, jak správně mělo býti vyměřeno, ze mzdy 23.50 K denně. To zavinil žalovaný tím, že neohlásil nositelům pojištění zmíněné zvýšení mzdy. Rozdíl mezi rentou invalidní, kterou žalobce pobírá a rentou, která mu správně náleží, činí 250 K měsíčně, tedy ročně 3.000 K, jejichž placení se domáhá na žalovaném. Žaloba podaná u pracovního soudu, byla zamítnuta soudy v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Při posuzování věci jest vycházeti z přednesu žalobcova, že pobírá úrazovou rentu, tedy, že Úrazová pojišťovna dělnická uznala jeho úraz za podnikový. Tímto rozhodnutím jest i dovolací soud vázán (Sb. n. s. č. 9780, 11715). Pojištění úrazové vzniká podle § 1 zák. č. 1/1888 ř. z. dnem, kdy pojištěnec počal pracovati v podniku nebo v závodě, jenž podléhá úrazovému pojištění dělnickému, nehledíc na to, zda tu byla učiněna přihláška řádně a včas, jde tu tedy o pojištění ze zákona (ipso

jure). Podle § 18, odst. 1 zák. č. 1/1888 ř. z. jsou podnikatelé povinni podati oznámení o každém podniku podrobeném pojištění ve lhůtě určené a uvést v tomto oznámení mimo jiné i úhrn ročních výdělků, rozhodných pro pojištění osob podrobených pojištění. Škodlivé následky, jež nastávají z toho, že zaměstnavatel nesplnil povinnost uloženou mu § 18 zák. č. 1/1888 ř. z., jsou uvedeny v § 51 zák. č. 1/1888 ř. z. Tím jsou však ony škodlivé následky vyčerpány a nelze zaměstnavateli pro nesprávné splnění ohlašovací povinnosti ukládati povinnost další a to tím méně, když zaměstnanci z porušení této povinnosti nemůže vzejít škoda, neboť pojištění toto se řídí stavem skutečným a nárok vzniká okamžikem počátku výkonu služeb nebo prací v podniku podléhajícím úrazovému pojištění. Byl-li by tedy žalobci vyměřen nižší důchod, než jaký odpovídal jeho skutečnému výdělku, bylo na něm, aby tento svůj nárok na vyšší důchod uplatnil u úrazové pojišťovny a v případě, že tato jej neuznala, se obrátil podle § 38 zák. č. 1/1888 ř. z. na příslušný rozhodčí soud. Nemůže proto žalobce z tohoto důvodu proti žalovanému uplatnit nárok na náhradu škody.

Čís. 17460.

Mezi ustanovením § 152 ex. ř. a ustanoveními §§ 225, odst. 2 a 226, odst. 1 ex. ř. není rozporu. Poslední předpisy předpokládají, že nedošlo ke srážkám, které jsou podle § 152 ex. ř. přípustné.

Vydražitel není povinen složit uhrazovací jistinu přikázanou na poživací právo, nebrání-li tomu dražební podmínky a souhlasí-li s tím v úvahu přicházející knihovní věřitelé.

Knihovní pohledávky věřitelů, kteří jsou odkázáni na nesloženou část uhrazovací jistiny pro případ jejího uvolnění, vážnou dále v pozemkové knize, dokud jinak nezanikly.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1939, R II 197/39.)

Rozvrhuje nejvyšší podání z vydražené nemovitosti nevyhověl p r v ý s o u d žádosti vydražitele Dr. Ludvíka T., aby byl zproštěn povinnosti složit hotově uhrazovací kapitál pro poživací právo Anny K. D ů v o d y: Žádost vydražitele jest v rozporu s ustanovením § 225, odst. 2 ex. ř., podle něhož při služebnostech a věcných břemenech omezeného trvání, jež vydražitel přejímá započtením na nejvyšší podání má být uhrazovací jistina uložena na úrok a tyto úroky vypláceny vydražiteli po dobu, pokud břemeno trvá. Bylo by možno sice odchýliti se od tohoto zákonného postupu tak, že by vydražitel nemusil skládati částky připadající na tuto uhrazovací jistinu, to však pouze tehdy, když by s tímto postupem souhlasili všichni zúčastnění, t. j. jak poživatelka tak všichni knihovní věřitelé odkázáni na uhrazovací jistinu. Poživatelka Anna K., také Zdeňka L. a Rolnická záložna ve V. se vyjádřily výslovně